

A fi de testimoniar la pèrdua del "Senyor Esteve Sarroca i Vergés" ocorreguda el passat dilluns 21 de maig, avui, hem tirat mà de l'arxiu, fet normal quan es tracta de fer memòria...

Era els primers de desembre del 79, en el número 48 de **Plaça Gran** que solament era una "Publicació Granollerina" es creà el Premi de la Granota per a distingir a un granollerí que hagués tingut la virtut d'haver realitzat quelcom de prestigi a la ciutat de Granollers.

La Festa de la Granota acollida amb simpatia onze anys enrra, com moltes bones obres, pels tripijocs de la vida no aconseguí arrelar si bé ens quedà un estimulant record i escrits testimonials que oferim perquè reflecteixen l'exemplar personalitat que fou per diferents generacions conegut com el **Xixu**.

Premi Granota de Plaça Gran a l'equilibri, la constància i la dolcesa d'Esteve Sarroca

Quan ens proposàrem donar la granota de Plaça Gran, com a premi a algun ciutadà de Granollers, o que hi tingués alguna vinculació, algú, digué que calia premiar, a ser possible, algun jove que prometés, no però, algú que ja ho hagués fet tot. Penso que l'edat, no es mesura amb els anys. Hi ha qui és vell, poc després de tenir ús de raó, i d'altres que no ho seran mai. Aquest és el cas d'Esteve Sarroca, d'esperit adolescent, d'una capacitat pel treball desmesurada, i amb ganes de fer arribar tot el que ell sap, perquè els altres en puguin gaudir. En el decurs de la seva vida ha procurat, i creiem que ha

aconseguit, aquesta condició de ciutadania que voldríem que s'encomanés com una epidèmia... La nostra cordial enhorabona pel premi, alhora que el nostre esperançat desig que col·labori i ens ajudi en el nostre intent d'oferir als nostres lectors un setmanari digne, per a persones com cal. Montserrat Ponsa i Tarrés.

Granota número 1

Gràcies a la coneguda teoria d'en Josep Estrada, per cert molt documentada, avui sabem que el toponímic de la nostra vila; Granollers possiblement descendeix d'aquest amfibi anomenat GRANOTA que una de les seves dis-

traccions és fer escoltar l'intermitent rac-rac a l'entorn del seu medi que són els bassals. Potser no hauríem d'aclarir que, per arribar a ser una simpàtica GRANOTA, amb tots els ets i uts, primerament s'ha de ser cap-gros...

...Oficialment la Primera Granota va atorgar-se al redós d'unes taules on uns tres-cents i escaig de cap-grossos ens van reunir en un sopar... En Sarroca, per a molts i sobretot per a mi, és un home que ens ha ensenyat a escriure correctament... Quasibé setmanalment li havia d'anar a recollir la seva "Glosa", us he de dir que recordo que em feia molta patxoca que quan arribava a les oficines de Can Montañá, que hi

havia al carrer de Sant Jaume, en Xixu em deia: Ja és dissabte? i li contestava enrogit: Sí, senyor Sarroca. Llavors deia: Espera. Agafava unes quartilles i en un obrir i tancar d'ulls n'empenava tres o quatre. Jo pensava amb santa innocència. Que fàcil és escriure!... Després de 50 anys he arribat a la conclusió que no ho és de fàcil pels cap-grossos, però sí per una GRANOTA de primera divisió com fou en XIXU...

...Com a bon mestre ha estat explotat pels lletraferits i els amics, que els ha proporcionat valuoses correccions...

...Tinguérem l'humorada d'editar el llibre "Granollers quinze anys 1921-1936" en el que hi ha

recollides 100 Gloses del Granollers d'aquell temps... —Josep Garrell i Soto.

Granollers quinze anys 1921-1936

És el llibre d'Esteve Sarroca, editat l'abril 1977. Impres a Gràfiques Garrell. Il·lustracions i coberta d'A. Garrell i Soto. Caricatura de Josep Escobar (1925)- Fotografia de Pere Espaufella. Composició linotípic J. Cabot. Relligat per Rafael Rueda.

...La nostàgia que traspua la lectura d'aquesta selecció de Gloses degudes a la ploma d'Esteve Sarroca i publicades al setmanari "La Gralla" és promoguda pel desig de retrobar quelcom perdut en mala hora, quelcom estatjat en el record més noble, generós i culte...

...De tot aquell estol de col·laboradors de "La Gralla" Esteve Sarroca fou, potser, el més modest, però sens dubte el més escriptor. Sarroca era la ploma primfilada i més àgil i d'esperit més dotat per a la literatura de tots aquells que feien el setmanari...

...Tot llegint aquestes Gloses, hom s'adona que l'autor tan aviat és profund —com en el "Relotge del campanar"— evocador en "Els bolets", bucòlic en "Hores plàcides", com irònic en "El barber" i, fins i tot, maliciós i malpensat en "La revista del Palace". Bé que tot s'ha de dir, mai no trobareu en les seves Gloses paraules i conceptes vulgars o esqueixats...

...Així, Sarroca, en contemplar el traspàs d'un any a l'altre, escriu: "Així anem fent anys i posant seny". I penja al final d'aquesta frase, com una esquella, un dubitatiu i filosòfic "Potser"... Pius Canal.

GLOSA

El rellotge del campanar

Aquests darrers dies de la passada setmana, el rellotge del nostre campanar no ha anat a l'hora.

Tant se val que moltes de les coses del món vagin desmanegades; tant se val que no hi anem nosaltres, a l'hora. Però el rellotge del campanar hi ha d'anar sempre, si té en alguna estima el seu difícil i enlairat càrrec.

No és propi d'un rellotge seriós això de deixar passar les hores sense cantar-les, i allò altre de cantar les hores que no són. I d'aquests delictes acusem avui el nostre rellotge que presideix, incommovible, les nostres hores més alegres i les altres, les de major angúnia, també.

Ell ha fet sonar l'hora fada del nostre naixement; ell ha cantat les hores tristes de la mort dels nostres éssers més volguts; ell ha llançat a l'espai infinit l'hora inoblidada del nostre casament; i la del naixement dels nostres fills; ell ha assenyalat l'hora, sempre prematura, d'anar a estudi i la d'acudir al treball; ell ens ha apressat, com un vigilant amatent, a les hores dels corre-cuites i dels neguits.

Forma part, així, de la nostra vida, i per aquesta raó ens dolen les seves beneiteries de la setmana passada.

No hi comptàvem. Ens semblava que el món, les persones i les coses podien tornar-se ximplers, però hauríem jurat que un rellotge no s'ho podia tornar mai, per més esforços que fes per a posar-se a to.

Heus ací la nostra desil·lusió. D'ara endavant, ja no li tindran confiança; i quan es perd la confiança, es perd el crèdit; i quan es perd el crèdit, bona nit i bona hora! ja no hi és a temps ni el combregar.

Però no ens alarmem massa. Un rellotge té adob, com el té sempre un parell de sabates massa usat; i si al nostre rellotge li apliquem a temps unes mitges soles, encara tornarà la confiança al nostre esperit, i tornarem a creure exacta l'hora que des de dalt del campanar llenci aquest artefacte portentós que fins ara ens havia semblat molt lluny de les nostres ximpleries.

Cordialment ho desitgem així, perquè almenys, en aquest temps d'imitacions i enganyifres, sota l'imperi de la llauna que sembla plata i del llautó que sembla or, hi hagi una cosa seriosa, sense truc i sense engany: el rellotge del nostre campanar.

Altament, fóra molt trist que tan entenimentat com se'ns ha mostrat tota la vida, des de la seva caixa de pedra, ara esdevingués un frèvol toca-campanes!

7 febrer 1926

* Glosa extreta del llibre "Granollers. Quinze anys. 1921-1936" d'Esteve Sarroca. Editat per Publicacions «La Gralla». 1977.
* Il·lustració d'Amador Garrell i Soto